

“Zonde” en “Zonden”

F. B. Hole (1874-1964), <http://www.stempublishing.com/authors/hole/Truth/Sin.html>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling en voetnoten door M.V.

Wij hebben geen voorliefde voor theologische haarkloverij, en wij zullen daar zeker niet schuldig aan zijn wanneer we een zorgvuldig onderscheid maken tussen “zonde” en “zonden”. Alhoewel nauw aan elkaar verwant, is er een belangrijk verschil tussen de twee.

Ze worden beide genoemd in één vers van de Schrift, namelijk Romeinen 5:12: “Daarom, zoals door één mens de zonde in de wereld is gekomen, en door de zonde de dood, en zo de dood over alle mensen is gekomen, in wie [= die ene mens, Adam] allen gezondigd hebben¹”.

“Zonde” is dat wat bij de zondeval van Adam ingang kreeg in de wereld. Net zoals het gif van een slang, eens geïnjecteerd in het lichaam van een mens, door het hele lichamelijke systeem zal lopen om zijn dodelijke werk te doen, zo heeft zonde - het gif van de oude slang, de duivel - het morele wezen van de mens doordrongen om hem te ruïneren. Het resultaat hiervan is: “allen hebben gezondigd”. “Zonden”, van gedachte, woord of daad, in verzuim of in opdracht, zijn in rekening te brengen bij ieder van ons.

“Zonde”, dat, is het principe aan de wortel, en “zonden” zijn de beschamende vruchten die daaruit voortkomen.

Laat ons nu een stap verder gaan en ons afvragen: Wat is precies deze “zonde” die in de wereld gekomen is?

1 Johannes 3:4 beantwoordt dit punt: “Ieder die de zonde doet, doet ook de wetteloosheid; want de zonde is de wetteloosheid”.

Wat dan is wetteloosheid? Het is gewoon de weigering van alle regels, het afgooien van elke goddelijke belemmering. De handhaving van de wil van een mens in verzet tegen Gods wil. Zonde is gewoon *dat*. Hieraan maakte Adam zich schuldig door het eten van de verboden vrucht. Hoe bitter waren de gevolgen!

In plaats van te zijn als planeten met hun vast licht, bewegend overeenkomstig hun orbit, en gecontroleerd door de zon, zijn de mensen geworden als “dwaalsterren”, die een foute koers lopen die zij niet kennen, en de Schrift zegt van hen: “dwaalsterren, voor wie de diepste duisternis tot in eeuwigheid bewaard wordt” (Judas 13).

In plaats van een meester te zijn, wordt de mens overmeesterd door het boze ding waaraan hij is overgeleverd. Zonde heeft heerschappij over hem en ze demonstreert zich continu. En, droevig om te zeggen, oefent ze zo’n dodelijke en afstompende invloed op het geweten uit dat zondaars zich niet bewust lijken te zijn van hun benarde toestand los van de genade van God.

Wanneer Gods genade werkt, en de Geest in levengevende kracht werkt in een ziel, dan is de eerste roep er een van behoefte en van pijn. De voorbije jaren komen dan in herinnering en belasten het geweten. ZONDEN worden dan de kwestie van het uur, en de last houdt niet op totdat de waarde van het bloed van Christus is gekend en de ziel kan zeggen: “Mijn zonden zijn vergeven ter wille van Zijn naam”.

Daarna - en dit is ongetwijfeld de ervaring van de meeste gelovigen - rijst de kwestie van de ZONDE. We ontdekken dat alhoewel onze zonden zijn vergeven, het wortelprincipe van waaruit de plaag opkomt nog steeds binnenin ons is. Wat moet daaraan gedaan worden? Dit is inderdaad de vraag.

¹ SV Kantt. 31: “gezonderd hebben. Namelijk alzo is ook door enen mens Jezus Christus de gerechtigheid en het leven over alle gelovigen gekomen. Gelijk Paulus besluit Rom. 5:18,19.

Het is een voordeel wanneer we onderscheiden dat ZONDE aan de wortel ligt van al onze problemen. Sommige christenen lijken teveel bezig met de vrucht (zonden) die zij als de wortel (zonde) zien. Enkele jaren geleden was er een jongeling die een oudere christen benaderde, en hij klaagde dat ondanks al zijn gebeden en inspanningen, zonden continu in zijn leven en gedrag binnenslopen. ZONDEN, ZONDEN was de last van zijn roep!

“Aan welke boom groeien appelen?” was het enige antwoord dat hij kreeg.

“Waarom, een appelboom”, zei de verbaasde jongeling. De vraag leek zo belachelijk als irrelevant.

“En aan welke boom groeien pruimen?”

“Aan een pruimenboom”. Zijn verbazing werd groter!

“En aan welke boom groeien zonden?”, was de volgende vraag.

Een pauze. Daarna, met een smile, zei hij: “Aan een zondenboom, zou ik denken”.

“Je hebt gelijk, beste”, zei deze vriend. “Dat is precies waar ze groeien”.

Merk het punt op. De zonden die wij christenen betreuren en belijden zijn geen kleine geïsoleerde stukjes van boosheid die vreemd zijn voor ons, ergens in onze levens ingeschoven door de duivel. Hun oorzaak ligt veel dieper. Zij komen als vrucht voort uit datgene wat binnenin ons is. Zonde is binnenin ons. Laat niemand iets anders beweren wanneer de Schrift zegt. “Als wij zeggen dat wij geen zonde hebben, misleiden wij onszelf en is de waarheid niet in ons” (1 Johannes 1:8).

Wat is dan de remedie tegen ZONDE? Het antwoord is, in één woord: de DOOD. De dood, of beter nog, de opstandingsverandering, die het deel zal zijn van ons die in leven blijven tot Christus komt. De dood zal de zonde in ons beëindigen, absoluut en voor altijd. Het laatste spoor van zijn aanwezigheid zal dan weg zijn. Elke christen ziet uit naar dit gelukkige vooruitzicht.

Zien wij allen ook met vreugde *terug* naar het uur toen de dood, de grote remedie binnenkwam - de dood van Jezus? “Want wat Zijn sterven betreft, is Hij voor eens en altijd voor de zonde gestorven, en wat Zijn leven betreft, leeft Hij voor God” (Romeinen 6:10).

De zaak stelt zich daarom zo: Hij stierf voor *onze zonden* (1 Korinthiërs 15:3), bracht verzoening voor deze; Hij stierf voor *de zonde* (Romeinen 6:10), en daarom erkennen wij dat we geïdentificeerd zijn met onze grote Vertegenwoordiger, en geloof eigent Zijn dood toe als de onze. Ook wij zijn dan “dood voor de zonde” (Romeinen 6:11), en kunnen niet langer consistent “nog daarin leven” (Romeinen 6:2). Wij rekenen ons daarom “als dood voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus, onze Heere” (Romeinen 6:11).

Er is dus een verschil: de zonde voor wie Hij stierf was zuiver een extern iets, want “Zonde is er in Hem niet” (1 Johannes 3:5). Bij ons is het een interne zaak. Zonde is het heersende principe van de wereld buiten ons en helaas ook het heersende principe van het vlees binnenin.

Maar er is meer. De dood van Christus was niet enkel onze dood voor de zonde, het was de totale veroordeling van de zonde waaraan wij stierven. Romeinen 8:3 zegt: “Hij heeft Zijn eigen Zoon gezonden in een gedaante gelijk aan het zondige vlees en dat omwille van de zonde, en de zonde veroordeeld in het vlees”. Aan het Kruis werd ZONDE, in haar afschuwelijkheid, geopenbaard als wetteloosheid die toen haar hoogtepunt bereikte, en in dat heilige offer werd haar oordeel geboren en haar veroordeling uitgedrukt.

Laten we deze distincties duidelijk noteren. ZONDEN werden gedragen en hun oordeel volledig behandeld. ZONDE werd ontmaskerd en veroordeeld, en wij zijn ervoor gestorven in de dood van Christus. Het Kruis was dit alles en meer.

We lezen in Johannes 1:29 van “de zonde van de wereld”, en in Romeinen 8:3 over: “de zonde veroordeeld in het vlees”. Is er enig verschil tussen de twee? En onderscheid je hen van de zonden van een enkeling?

De uitdrukking “de zonde van de wereld” in Johannes 1:29 is zo veelomvattend als maar mogelijk is. Zonde, de wortel, en elke zijtak, en verder tot zijn kleinste vertakkingen in de wereld, moet weg-

genomen worden door het Lam van God. Zijn Kruis is de basis daarvan, en Hijzelf, zal dat doen, zoals voorzegt in Openbaring 19-21.

“De zonde ... in het vlees” is iets verschillends. Zonde is, uiteraard, in essentie overal dezelfde waar ze ook gevonden wordt in het universum, of het nu demonen of mensen betreft, maar in zoverre het deze wereld betreft is “het vlees” de oude gevallen natuur van de kinderen van Adam - het is het grote instrument waarin ze woont en werk, waar ze universeel zonden produceert in enkelingen.

Stel u een grote elektrische krachtcentrale voor. Verbeeld u een heel netwerk van blote draden, ongeïsoleerd, die uitlopen in alle richtingen over een grote stad. Shocks, consternatie, dood zou men in elke richting vinden!

ZONDE is zoiets als de subtiele, ondefinieerbare elektrische stroom die vloeit in elke richting van de bedradingen.

HET VLEES is als de draden, waarin de elektriciteit woont en beweegt; het instrument waardoor ze handelt.

ZONDEN zijn zoals de elektrische shocks die in elke richting uitgedeeld worden, resulterend in dood.

DE ZONDE VAN DE WERELD is als het hele concern, van draden, elektriciteit, krachtcentrale en alles! Dit zal helemaal opgekuist worden. Daar staat de waarde van het Kruis voor.

We spreken gewoonlijk over de vergiffenis van ZONDEN. Kunnen we niet evengoed spreken van de vergiffenis van ZONDE?

Nee, want de Schrift spreekt zo niet. Vergiffenis van ZONDEN wordt continu in de Bijbel gevonden, en ook de vergiffenis van EEN ZONDE, maar vergiffenis van ZONDE, als het wortelprincipe, NOOIT!

God heeft “de zonde VEROORDEELD in het vlees” (Romeinen 8:3). Hij heeft de zonde niet vergeven, maar het werk van de Heilige Geest leidt ons ertoe deze te veroordelen zoals God ze veroordeeld, met de bedoeling dat wij bevrijding mogen krijgen van de kracht ervan.

Hoe verzoent u de veroordeling van zonde in het vlees met het feit dat gelovigen kunnen en ook effectief zondigen?

VEROORDELING is niet UITROEIEN. De Bijbel die spreekt van de veroordeling van de zonde (Romeinen 8:3) spreekt ook van het feit dat de zonde nog steeds in ons is (1 Johannes 1:8), en veronderstelt dat de gelovige kan zondigen, terwijl gewezen wordt op Gods voorziening in zulk geval (de Voorspraak, Jezus Christus; 1 Johannes 2:1). De Schrift zegt ons duidelijk dat wij feitelijk allemaal zondigen (Wij struikelen allen; Jakobus 3:2).

Het is Gods weg om het vlees en de zonde in de gelovige te laten bestaan, opdat, door praktisch hun ware natuur te leren kennen, de gelovige proefondervindelijk in lijn mocht komen met Gods veroordeling van vlees en zonde aan het Kruis, en hij zijn leven en verlossing mocht vinden in een Ander, zodat hij kan zeggen, in antwoord op de roep “wie zal mij verlossen uit het lichaam van deze dood?” hij dan zegt: “Ik dank God, door Jezus Christus, onze Heere” (Romeinen 7:24-25).

Wordt de zonde nooit compleet uit een gelovige weggenomen? Er staat in 1 Johannes 3:9: “Ieder die uit God geboren is, doet de zonde niet”.

Bij de dood, wanneer een gelovige “uit het lichaam uitwoont en bij de Heere inwoont” (2 Korinthiërs 5:8), heeft hij voor altijd de zonde verlaten. Bij de komst van de Heer zullen alle gelovigen hun verheerlijkte lichamen krijgen zonder enig spoor van zonde daarin. Maar tot die tijd hebben wij de aanwezigheid van de zonde in ons. Maar, alhoewel we de aanwezigheid van zonde in ons hebben, is het ons voorrecht bevrijd te worden van haar kracht.

Het hierboven geciteerde vers is helemaal niet in strijd met de andere Schriftplaatsen die we beschouwden. Het zegt eenvoudig dat de NATUUR van de wedergeborene uit God geen zonde doet (“doen” in plaats van “begaan” is de echte kracht van het woord hier). Het is niet de natuur van hem om zo te doen. De apostel aanziet gelovigen hier in hun natuur als “uit God geboren”.

Christenen zondigen echter al te frequent. Ruimen zulke zonden de regeling uit de weg voor wat betreft zonde en zonden, waarmee de christen start?

Nee. Het Kruis van Christus is de grond van alles. Deze ZONDE werd veroordeeld. Er werd verzoening voor gedaan zodat vergiffenis ons bereikt wanneer we geloven. Het is de gave van goddelijke genade, en “de genadegaven en de roeping van God zijn onberouwelijk” (Romeinen 11:29), d.w.z. ze vormen geen object voor verandering van gedachten van Gods kant. Ze zijn er voor altijd.

Zonden na de bekering zijn een domper op de vreugde van de christen en verdrijven de vreugde van zowel de vergiffenis van als de relatie met God, totdat in zelfoordeel zulke zonden worden beleden, en wij door de voorspraak van Christus de vergiffenis van de Vader krijgen (zie 1 Johannes 1:9; 2:1). Zulke pijnlijke lessen hebben wij allen te leren, maar er zit winst in. We ontdekken zo de ware natuur van het vlees in ons, en dat de enige manier om niet toe te geven aan haar verlangen een “wandel in de Geest” is (Galaten 5:16).

Heeft de Heer Jezus Christus in Zijn sterven de zonden van iedereen gedragen? Volgt dat niet uit het feit dat Hij “de zonden van de wereld wegneemt”, volgens Johannes 1:29?

De Schrift zegt de dingen zo:

“Hij is voor allen gestorven” (2 Korinthiërs 5:15).

“Hij heeft Zich gegeven als een losprijs voor allen” (1 Timotheüs 2:6).

“Hij is een verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden van de hele wereld” (1 Johannes 2:2).

Deze verzen geven aan wat wij noemen het aspect van het werk van God. Dit omvat ALLEN en er werd verzoening gedaan voor niet enkel gelovigen, maar voor iedereen: de hele wereld.

Wanneer we nu komen, niet tot de *intensie* of *draagkracht* van Zijn werk, maar tot de *resultaten*, dan zien we wat anders. Johannes 1:29 slaat wel op de hele wereld, maar als we in detail zien dan lezen we:

“Die Zelf onze [= die van de gelovigen] zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout, opdat wij, voor de zonden dood, voor de gerechtigheid zouden leven. Door Zijn striemen bent u genezen” (1 Petrus 2:24).

Vandaar dat we opnieuw lezen:

“Christus, Die eenmaal geofferd is om de zonden van VELEN weg te dragen” (Hebreeënen 9:28).

Dankbaar zijn we God dat wij onszelf onder hen mogen vinden!

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm